Maa nimeltä Nekrolandia

Elämme ilmeisesti aikoja, jolloin kansakunnassamme pohjavireenä vallitseva melankolia ja sitä syvempi depressio kukoistavat mitä selkeimmissä muodoissaan.

Taloudellinen ilmapiirimme luo mainiot edellytykset kaikkinaiselle syyllistämiselle ja yksilökohtaiselle syyllistymiselle je sen myötä itse-tuhokäyttäytymiselle.

On niin vaikea uskoa, että elämä kantaa.

Aina vaikeampaa yhteiskunnassa, joka näyttää hylkäävän ja syrjivän vähäosaisimpiaan, syrjäytyneimpiään, lapsia, vanhuksia, sairaita, työttömiä – kaikkia heitä, jotka eivät osaa puolustautua.

Olemmeko matkalla Nekrolandiaan, jossa elämän puolella oleminen kuolettuu täysin, Haben on enemmän vallalla kuin Sein?
Mikä on ihmisen kuulluksi tulemisen oikeus, eksistenssin mahdollisuus toteutua muunakin kuin tuotanto- tai palvelukoneiston rattaana tekemässä taloustalkoita?

Edellä esille tulleet ajatukset eivät mitenkään liity parhaillaan toteutu-vaan kuntoutuslainsäädännön uudistamiseen, josta toivottavasti saamme seuraavassa numerossamme selventävää tietoa.

Vantaalla *syksyn viimoissa* *Maarit Arppo*